

naar dette Spørgsmaal ad Aare skal frem igen, kommer frem med Forslag om virkelige Hædersgaver. Til Gengæld kan man indskrænke sig til, som man har gjort det her, at kun de virkelig fortjente Mænd paa Aandslivets Omraade faar disse livsvarige Understøttelser. Allerede ved denne Lejlighed, hvor man har indskrænket sig til 3 saadanne Hædersgaver, kunde man godt have sat Beløbet noget højere. Der er ingen, der er i Tvivl om, at disse 3 Mænd — foruden Professor Vilhelm Thomsen Forfatteren Henrik Pontoppidan og Komponisten Carl Nielsen — er fuldt værdige til de Hædersgaver, der her er Tale om, men det forekommer mig, at man kunde have indsat Beløb, som virkelig var Rigsdagen og Regeringen værdige.

Hvad de faste Understøttelser angaar, saa ser jeg, at Forhøvelserne der er meget smaa, nemlig 1 900 Kr. i det hele. Det er et alt for ringe Beløb, der her er Tale om. Jeg skal ikke gaa i Rette med Ministeren om de Forfattere, der her er Tale om, det er Professor Vilhelm Østergaard, Forfatteren Edv. Egeberg, Forfatteren Thøger Larsen og Komponisten Nic. Hansen. Jeg synes særlig, det er udmærket paa sin Plads, at Forfatteren Thøger Larsen er rykket op til en højere Understøttelse. Denne Forfatter hører til dem, der ikke skriver for at tjene Penge. Han er baade en dygtig Poet og en dygtig Videnskabsmand, og det er udmærket, at man har sat ham op i en højere Understøttelsesklasse; jeg kunde godt unde ham endnu mere, end der her er foreslaaet. Men jeg kan ikke nægte, at naar jeg ser paa den Række af Forfattere, der staar paa Finansloven, er der adskillige andre, som jeg ogsaa synes kunde fortjene at faa større Understøttelser og komme op ved Siden af Forfatteren Edv. Egeberg og Professor Vilhelm Østergaard. — Kontoen for Malere, Billedhuggere og Arkitekter er meget lille, idet den kun er paa 2 100 Kr., det er et Beløb, som man næsten ikke kan være bekendt at give til Kunstnere.

Kunsten her i Landet maa dog sikkert være noget mere værd end det Beløb, der her i alt staar opført, nemlig 144 400 Kr. Det er jo ingenlunde foruroligende, finansielt set. Det er ikke denne Sum, der ødelægger det danske Riges Finanser. Der er mange andre Bevillinger, ogsaa blandt dem, der foreslaas i Ændringsforslagene, som der er meget mere Grund til at holde ude end de Forfatterunderstøttelser, der her er Tale om.

Da de ærede Medlemmer Hr. Pinstrup,

Hr. Blang og Hr. Carlsen-Skiødt har slaaet paa, at man ikke skulde bevilge saa store Beløb nu til Forfatterne, og da ogsaa det ærede Medlem Hr. Søren Qvist har holdt paa, at man kun skulde give ganske faa Understøttelser, vil jeg ikke undlade at gøre opmærksom paa, at vort Land er meget lille, og Læsekredsen herhjemme er som Følge deraf ogsaa meget lille. Det er forbavsende smaa Oplag, danske Digtteres Værker udgaar i, og jeg synes, at det er en afgørende Grund til, at man ikke skal være for smaalig med Hensyn til Uddelingen af Forfatterunderstøttelser. Læsekredsen kan vi ikke gøre større, men jeg synes, at vi bør stille vore Forfattere saaledes, at de nogenlunde kan leve af, hvad de skriver. Det kan de faktisk ikke med de Oplag, danske Bøger kan gaa ud i til det læsende Publikum, vi nu en Gang har.

Om Understøttelserne saa i Fremtiden kan blive uddelt paa en bedre Maade end hidtil, vil ganske bero paa, hvilken kompetent Side Ministeren vil henvende sig til for at faa et afgørende Votum angaaende de paagældende Forfattere. Der staar intet i Bilaget om, til hvem man agter at henvende sig, og jeg kunde ønske at høre den højtærede Ministers Udtalelse om, hvem det er, Staten vil henvende sig til i de paagældende Tilfælde. Jeg har før udtalt herfra, at jeg synes, Forfatterforeningens Bestyrelse var et naturligt Forum for denne Sags Løsning, selv om der naturligvis ogsaa kunde tænkes andre.

Med Hensyn til de unge Forfattere, der skal 3 Aar paa Prøve, haaber jeg, at Ministeren ikke vil være alt for streng. Det er dog heller ikke Meningen, at man skal udskyde, hvad der virkelig er talentfuldt og værd at føre frem, og det kunde der være Fare for, naar de skal 3 Aar paa Prøve. Man kunde tænke sig en svag Karakter, som vilde tage Hensyn til, om de tre Aar snart var ude eller ikke. — Det forekommer mig ikke at være noget heldigt, man her har fundet, i hvert Fald vil jeg meget henstille, at Censuren ikke bliver for streng, og at man kun tager i Betragtning den paagældende Forfatters Talent og ikke de uvedkommende Hensyn, som de ærede Medlemmer Carlsen-Skiødt, Pinstrup og Blang gør gældende. Man bør ikke tage Hensyn til andet end, om Forfatteren virkelig har Talent, har Evne til at skrive.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup siger, at Forfatterne ikke maa nedbryde Moralen og Sædeligheden, og det ærede Medlem